

Ben kurtuluş, bir yerlerden çıktım.

Ben kurtuluş, az önce sudan çıktım. Denizin içerisinde ağladım, çıkarken yansımadan kendimi **seyrettim**. Görmedim, izlemedim. **Seyir ettim**. Çünkü seyir, gitmektir aynı zamanda. Önce kaşlarıma baktım, bol kepekli ve birleşik kaşlarım vardı. Göz torbalarım ise doğum yapmak üzere olan bir kediye andırıyordu. Anımsadım, otobüs durağında ettiğim kavgalarda kendimi bulmaya çalıştığımı. Halk otobüsü ismi verilmesine rağmen sadece durakta bekleyen halkın otobüsü olduğunu kimse söylemiyordu. Şoförler vecd ile bakarlar bana. Yavaş, acele etmeden yürürüm çünkü. Bence hayranlık, her zaman her şeye duyulur. Sadece biz bu hayranlığı kaldıramayız ve buna öfke deriz. Çünkü insanoğlu her zaman son duyguya odaklanır, başlangıcına değil. Bu yüzden bir kadını seviyor isek, neden sevdiğimizi anlatamayız. Kurtuluş, bu durumdan kurtulamıyor.

Ben kurtuluş, az önce evden çıktım. Ya bir eve girerim, yada çıkarım. Herkes hep bir eve girer veyahut bir evden çıkar. Ben evime girebildiğimde, çıkmakta isterim ancak hiç evime giremedim. Hep başka evlerden çıktım, başka evlere gittim. Her evin girişinde bulunan kofra adı verilen elektrik panolarına bakarım hep. Kimisi tozlu, kapaksız olur. Kimisi de bakımlı ve muntazam olur. İçinde devletin vermiş olduğu elektrik sayaçları vardır. Bunlar da elektrikle çalışır. Bunları da biz öderiz. Devletin bizim elektriğimizi ölçmek için kullandığı cihazları bizler öderiz. Her zaman borcumuz vardır çünkü bizim devleti yöneten insanlara. Devlete olan borcu insan öder fakat devleti yönetenlere ödeyebilir mi bilmiyorum. Kurtuluş, bu durumdan kurtulamıyor.

Ben kurtuluş, az önce rahimden çıktım. Şaplaklar ve sayımlar eşliğinde gördüm dünyayı, hayranlık duydum ilk bakışta.Özgür iradesi olan, her yaptığı şeyi bulundukları yeri daha iyi bir yer yapmak için çaba sarf ettiğini söyleyen mâhluklar vardı burada. Bulundukları yeri, dünyayı mahveden varlıklardı bunlar. İnsan'dı isimleri. Çok daha kötü bir hâle getiriyorlardı dünyayı. Fakat herkesinde bir dünyası vardı burada. Üzerinde yürüdükleri dünya ve üzerine konuştukları kendi dünyaları. İnsanlar sürekli konuşuyordu, öyle konuşuyorlardı ki insanlar konuşmayanlar'ı hasta olarak tanımlıyorlardı. Tanım, bir insan tarafından yapıldıkça her tanımdan şüphe edilebilirdi, insan olduklarından bile. İnsanlar bunu anlamıyorlardı.